

Чабан

Яків Щоголів

Мій чабан — на вид смальовий,
Ввесь неначе з жил сухих,
Чорновусий, чорнобровий, —
Вугіль в очах молодих.

Гола шия і грудина;
А з кремезного плеча
Висне з стравою торбина
І широка опанча.

Округи його отара
Між кущами побрела,
І, немов широка хмара,
Степ зелений затягла.

Похилився він на гирлигу
Та й говоре: я тут пан!
Степ мій — царство; тут велику
Владу й волю ма' чабан.

Сало, люлька, кремінь, криця,
Казанок, мішок пшона,
В балці став, в ярку криниця, —
Ось худоба чабана!

Дикий звір сюди не зайде,
Зна, що кулі не минуть;
Злодій іншу стежку знайде,
Бо вівчарки загризуть.

І кажи мені, хто хоче:
Кинь отару та іди
З степу вільного охоче
В кам'янії городи, —

Ні, нехай я тут погину,
Страчу долю молоду;

А степів моїх не кину
І між люди не піду!

1885